

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

hominem iniquum. De S. Petro Sacrae Literae dicunt, quod tunc duntaxat permotus fuerit ad culpam suam agnoscendam, quando conversus Dominus ipsum respexit; *Conversus Dominus respexit Petrum*. Quomodo igitur tu unquam cognovisses tuas culpas, si DEUS simili erga te pietate non esset usus? Semel duntaxat ira respicere Petrum oportuit: te autem o quoties! Visne igitur vivam tui imaginem intueri? en illam his Ecclesiastici verbis expressam. *Est homo marcidus, egens recuperatione, plus deficiens virtute, & abundans paupertate. Et oculus DEI respexit illum in bono, & erexit eum ab humilitate ipsius.*

Luc. 22.
v. 61.

Ecc. 11.
v. 12.

II.

CONSIDERA, ultra voluntatem, quam electivam dicimus, qua DEUS vult homini benefacere, esse etiam voluntatem executivam.

Prima subsistere potest, sine ullo merito, quod in homine videatur. Secunda sine aliquo merito, de ordinaria saltem lege, subsistere nequit. Hinc si DEUS nullis hominum meritis moventibus potuit ad gloriam caelestem illos eligere, quos voluit; non voluit tamen ut quisquam illam consequeretur sine merito, si modò mereri posset. Duo igitur fuerunt benefici illi obtutus, quibus DEUS respexit Virginem Sanctissimam. Unus Intentionis, ille nimirum, quo ab omni retro aeternitate illam destinavit ad dignitatem Matris DEI: alter Executionis, ille inquam, quo DEUS re ipsa praeparavit illam ad eam dignitatem. Obtutus primus non respexit in Virgine aliud praeter ipsius nihilum. Alter respexit illud nihilum ut jam locupletatum innumeris caeli gratiis, quarum ope Virgo debebat evadere exi-

se eximia in omni genere præstantissimarum virtutum, maximè autem Humilitatis, quæ quodammodo splendorem reliquis omnibus tribueret. Unde si nôsse desideras, quid Virgo intellexerit, cum dixit, *respexit humilitatem ancille sue*, utrum nimirum intellexerit humilitatem, seu vilitatem naturæ propriam, id quod plerisque Recentioribus Interpretibus videtur; an verò intellexerit virtutem Humilitatis, ut ferme censuerunt Antiquiores; non immeritò judicare potes, eam aut ex se, aut ut divino instinctu actam intellexisse utramque. Virgo non fuit electa ad dignitatem Matris DEI ullo suo merito. Atque adeò si spectemus voluntatem antecedentem, quam electivam diximus, rectè illa dixit, non inuenisse DEUM in ipsa aliud, quam vilitatem sibi congenitam, *respexit humilitatem Ancille sue*, hoc est vilitatem, juxta id quod paulò ante dictum est, *erexit eum ab humilitate ipsius*. Voluit tamen DEUS, ut ad dignitatem tam eminentem Virgo sese omni meliore modo perficeret nullo non genere virtutum, illius tamen præcipuè, quæ ipsi usque adeò grata acceptaque est, Humilitatis inquam. Et idcirco secundùm voluntatem consequentem, quam appellavimus executivam, rectè pronuntiavit Virgo, quòd DEUS respexerit Humilitatem, seu Animi sui demissionem: non defuit certè, qui huic virtuti gloriam attribueret, quòd Verbum è Cælo in terras attraxerit. *Humilitas Mariæ Regem Cælorum attraxit in terram.*

Rich. à S.
Laur.

Neque dixeris; decuisse quidem Virgihem, mentionem facere suæ vilitatis, non tamen suæ demissionis (Animi enim demissio quò est ditior, hoc magis amat, maritimæ instar conchæ, hære in fundo) neque enim Demissio hæc cum recta ratione pugnat, quin potius ab illa pendet, si rectè Angelicus pronuntiavit. Recta autem Ratio non

C 3

2.2.q.161.
vult, art. 4, ad 3.

vult, ut homo non agnoscat dona, quæ à DEO accepit, sed ut illa sibi ipsi non adscribat: id enim n̄ ita esset, non
 1. Cor. 2. dixisset Apostolus: *Nos autem non spiritum huius mundi ac-*
 v. 12. *cepimus, sed spiritum qui ex DEO est, ut sciamus, quæ à DEO*
donata sunt nobis. Et sic etiã recta ratio non vult, ut
 quando quis talia in se DEI dona agnoscit, æterno illa si-
 lentio sepeliat. Hoc unum vult, ut nunquam eorum me-
 minerit propriæ existimationis causâ, sed semper ob bo-
 num & profectum aliorum. Quid autem aptius erat ad
 debitam huic animi Demissioni æstimationem concilian-
 dam apud omne mortalium genus, quàm palàm cunctis
 facere, quòd hanc præ ceteris DEUS in Matre sua amando
 respexerit? *Humilitas*, si rectè Augustinus censuit, *pene to-*
ta Christiana disciplina est: atque adeò huius quodammodo
 synopsis est. Unde ut nemo non seriam operam daret ob-
 tinendæ gemmæ tanti pretij, sapienter potuit DEUS san-
 ctissimæ luæ Matri suggerere, ut maris quodammodo è fun-
 do extractam omnium oculis in maris superficie spectan-
 dam offerret.

Negari quidem non potest, quin ad hoc ut quis in
 Animi demissione eximius evadat, necesse habeat altè in
 suam vilitatem penetrare, donec intimè perspectam habeat.
 Et ideò credendum est, Virginem primo loco Humilitatis
 nomine propriam intellexisse vilitatem; secundo autem
 tantùm loco Demissionis Animi Virtutem; eoque magis
 quo vocis ipsius etymon primæ, quàm secundæ acceptioni
 apertius favet. Amasne tu scire causam ob quam tam
 modicos hætenus in Demissionis schola profectus feceris?
 alia hæc non est, quàm quòd nondum pertigeris ad agno-
 scendum quàm vilis sis: id si spectes, quod ex te es, tam

es vilis quàm ipsum nihilum. *Siquis existimat se aliquid esse Gal. 6. 3. se cum nihil sit, ipse se seducit.*

III.

CONSIDERA, his è verbis invicta arguendi ratione colligi veritatem quàm inopinatam, tam legitimam, fuisse scilicet Virginem ab omni noxa originis planè liberam. Nam si rem ipsam ut est perpendimus, quid tandem illa his verbis spectavit? Non aliud fanè, nisi ut tanto reluceret manifestius DEI beneficentia comparata nil tale merentis vilitati. Si igitur illa unquam, et si brevissimo tempore, peccato obnoxia fuisset, ut quid dixisset tantùm, quòd Dominus respexerit ipsius humilitatem? dicendum erat, quòd ne iniquitatem quidem respicere dedignatus fuerit: quanto enim major erubescendi Virgini causa fuisset dicere, *respexit iniquitatem Ancilla sua*, quàm solammodo *respexit humilitatem*? Dum igitur non ita locuta est, argumento profectò est, quòd sine veritatis injurià ita loqui non potuerit. Percurre historias vitæ quorumcunque Sanctorum, non invenies ne unum quidem, qui prætermiserit occasionem exercitandæ Demissionis tam masculæ, tantique meriti, qualis est ista, palàm se peccatorem profiteri. Ut quid igitur Virgo occasione tam commoda id ipsum facere neglexisset, si modò salvâ veritate potuisset? *Justus Prov. 18. prior accusator est sui.* v. 17.

Neque contra occinas, ita facere solitos Sanctos homines, quòd rei essent noxarum ab ipsismet admissarum; perinde ac si solæ istæ fuerint, quarum se agebant reos, non autem illa solius originis. Quæro enim ex te; An non Rex David ejusmodi peccatis non minùs quàm multi alij obnoxius